

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.133 van 20 juni 2016
in de zaak A. 218.353/IX-8810**

In zake: Marcus SYMONS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Verbist
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Graaf van Hoornestraat 51
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Financiën
die woonplaats kiest bij
de Centrale Rechtskundige Dienst van de FOD Financiën
gevestigd te 1030 Brussel
North Galaxy - Toren B
Koning Albert II-laan 33 bus 15

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 11 februari 2016, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van [...] dd. 8 januari 2016 waarbij aan [Marcus Symons] 120 uren dienstvrijstelling voor het schooljaar 2015-2016 geweigerd worden met het oog op het volgen van een cursus ‘Frans Threshold 3A/3B’”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 april 2016.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lize Vandersteegen, die *loco* advocaat Stijn Verbist verschijnt voor de verzoekende partij en attaché Selim Dedeli, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is statutair ambtenaar (adviseur A3) bij de Algemene Administratie van de Fiscaliteit van de federale overheidsdienst (hierna: FOD) Financiën.

3.2. Tijdens zijn loopbaan heeft verzoeker reeds geregeld gebruik gemaakt van de in artikel 70 van het koninklijk besluit van 19 november 1998 ‘betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de rijksbesturen’ (hierna: het koninklijk besluit van 19 november 1998) voorziene mogelijkheid om tot 120 uren dienstvrijstelling te verkrijgen om opleidingsactiviteiten buiten de FOD Financiën bij te wonen. Zo heeft hij op 28 november 2012

een dienstvrijstelling van 116 uren voor het jaar 2012 verkregen en op 6 februari 2014 een dienstvrijstelling van 112 uren voor het jaar 2013.

3.3. Op 14 oktober 2014 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een dienstvrijstelling van 120 uren voor het schooljaar 2014-2015 voor het volgen van de cursus ‘Engels Vantage 1A/1B’. Verzoeker vraagt zijn functionele chef om een advies in het kader van zijn aanvraag en om dat advies samen met zijn aanvraag over te maken aan de stafdienst Personeel en Organisatie. Omdat een beslissing omtrent zijn aanvraag uitblijft, stuurt verzoeker op 24 december 2014 een e-mail naar zijn functionele chef en naar de stafdienst Personeel en Organisatie, waarbij hij zijn aanvraag van 14 oktober 2014 in herinnering brengt en aandringt op een spoedige beslissing. Op 13 januari 2015 verstuurt verzoekers functionele chef de aanvraag, samen met een gunstig advies, naar de stafdienst Personeel en Organisatie. Op 23 februari 2015 kent de stafdienst Personeel en Organisatie aan verzoeker 120 uren dienstvrijstelling toe voor het jaar 2015.

Verzoeker heeft de beslissing van 23 februari 2015 niet met een annulatieberoep bestreden.

3.4. Op 23 september 2015 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een dienstvrijstelling van 120 uren voor het schooljaar 2015-2016 voor het volgen van de cursus ‘Frans Threshold 3A/3B’. Verzoekers functionele chef verleent een gemotiveerd gunstig advies over de aanvraag en stuurt deze op 24 september 2015 naar de stafdienst Personeel en Organisatie.

3.5. Op 21 oktober 2015 weigert de stafdienst Personeel en Organisatie de door verzoeker gevraagde dienstvrijstelling, op grond van volgende motivering:

“We hebben uw aanvraag voor dienstvrijstelling ontvangen, maar we kunnen hier geen positief gevolg aan geven omdat U reeds 120u ontvangen hebt voor 2015.

U dient dus uw aanvraag eind december-januari opnieuw te verzenden voor 120 uur te ontvangen voor 2016.”

Verzoeker heeft tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing ingesteld (zaak A. 217.888/IX-8782).

3.6. Verzoeker vraagt op 26 oktober 2015 om de herziening van de weigeringsbeslissing van 21 oktober 2015. Hij steunt zijn vraag op de volgende argumenten:

“Hierbij vraag ik u om een herziening van onderstaande weigering tot toekenning van een dienstvrijstelling voor een externe opleiding Frans op naam van Marcus SYMONS voor het jaar 2015 (schooljaar van 9.09.2015 tot 25.05.2016).

Motivering: De toekenning van 120 u voor het jaar 2015 betreft in werkelijkheid het jaar 2014. De aanvraag hiervoor werd reeds op 14.10.2014 per mail via de Administrateur GO ingediend. Na een herinnering per mail op 24.12.2014 werd voor het schooljaar 2014-2015 een dienstvrijstelling toegestaan met een beslissing van 23.02.2015. Op het attest werd echter foutief het jaar 2015 in plaats van het jaar 2014 vermeld.

De beslissing d.d. 6.02.2014 voor het voorgaande schooljaar 2013-2014 werd daarentegen wel juist ingevuld, namelijk 2013.

[...]

Graag ontving ik per kerende een positief antwoord op mijn verzoek. Het schooljaar is immers reeds gestart op 10.09.2015.

[...].”

3.7. Op 26 oktober 2015 beantwoordt de stafdienst Personeel en Organisatie verzoekers vraag tot herziening als volgt:

“[...]

Doordat de aanvraag met de motivatie van uw chef op onze dienst pas is binnengekomen op 23/01/2015 is dit dossier dan ook behandeld in 2015 en is het niet mogelijk om dit te behandelen voor 2014.

U heeft van januari t.e.m. juni 2015 reeds 120 uur dienstvrijstelling opgenomen en het is dus niet mogelijk om U opnieuw 120 uur dienstvrijstelling toe te kennen.

In het KB van 19 november 1998, aangepast bij KB van 14 november 2011 voorziet artikel 70:

‘Een dienstvrijstelling wordt toegekend door de voorzitter van het directiecomité of zijn afgevaardigde om opleidingsactiviteiten buiten de federale overheid bij te wonen. De dienstvrijstelling kan maximum 120 uren per jaar bedragen. De dienstvrijstelling kan volledig of gedeeltelijk worden geweigerd om dienstredenen of wanneer de opleiding niet overeenstemt met de gewenste ontwikkeling voor de ambtenaar.’

[...].”

Ook deze beslissing vormt het voorwerp van het door verzoeker ingediende beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing, gekend onder het rolnummer A. 217.888/IX-8782.

3.8. Nog op 26 oktober 2015 richt verzoeker een e-mail aan de staf-directeur en de opleidingsdirecteur van de FOD Financiën waarin hij laat gelden dat het laattijdig doorzenden van zijn aanvraag voor dienstvrijstelling van 24 september 2014 naar de stafdienst Personeel en Organisatie geen reden kan zijn om de dienstvrijstelling voor het schooljaar 2015-2016 te weigeren. Hij merkt op dat ambtenaren die hun aanvraag rechtstreeks aan de lokale dienstchef kunnen voorleggen, bevoordeeld zijn en dat dit indruist “tegen het gelijkheidsbeginsel tussen de ambtenaren van Financiën”. Hij formuleert ook bedenkingen bij de suggestie om zijn aanvraag opnieuw in te dienen in januari 2016. Tot slot stelt hij dat indien de dienst bij een weigering blijft, hij graag een officiële notificatie van de weigeringsbeslissing zou ontvangen zodat hij een beroep kan instellen bij de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State binnen de 60 dagen na de notificatie ervan.

3.9. Naar aanleiding van laatstvermelde e-mail ontvangt verzoeker met een op 8 januari 2016 gedateerde aangetekende brief van de stafdienst Personeel en Organisatie de beslissing van 5 januari 2016 van de voorzitter van het directiecomité van de FOD Financiën houdende weigering van zijn aanvraag voor dienstvrijstelling van 23 september 2015. Dat is de bestreden beslissing. In de bijlage wordt het motief voor de weigering als volgt verwoord:

“Artikel 70 van het koninklijk besluit van 19 november 1998 stelt:

‘Een dienstvrijstelling wordt toegekend door de voorzitter van het directiecomité of zijn afgevaardigde om opleidingsactiviteiten buiten de federale overheid bij te wonen.

De dienstvrijstelling kan maximum 120 uren per jaar bedragen. De dienstvrijstelling kan volledig of gedeeltelijk worden geweigerd om dienstredenen of wanneer de opleiding niet overeenstemt met de gewenste ontwikkeling voor de ambtenaar.’

De stafdienst Personeel en Organisatie gaf een negatief advies:

Betrokkene heeft het maximum aantal uren voor 2015 reeds gekregen.

Gezien de bovenvermelde argumenten kan voor deze opleiding geen dienstvrijstelling worden toegestaan.”

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van de vordering

Exceptie

4. De verwerende partij werpt op dat de vordering onontvankelijk is in de mate verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging vraagt van de brief van 8 januari 2016 omdat dit een loutere mededeling is van de weigeringsbeslissing van 5 januari 2016 van de voorzitter van het directiecomité van de FOD Financiën en dus geen aanvechtbare administratieve rechtshandeling.

Beoordeling

5. Verzoeker omschrijft het voorwerp van de vordering als “de beslissing van verwerende partij dd. 8 januari 2016 waarbij aan verzoekende partij 120 uren dienstvrijstelling voor het schooljaar 2015-16 geweigerd worden met het oog op het volgen van een cursus ‘Frans Threshold 3A/3B’”.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel onmiskenbaar dat het werkelijke en rechtstreekse voorwerp van de vordering de beslissing van 5 januari 2016 van de voorzitter van het directiecomité van de FOD Financiën is – beslissing die aan verzoeker werd medegedeeld met een brief van 8 januari 2016. Uit haar verweer blijkt dat de verwerende partij dit ook zo heeft begrepen.

Verzoeker beoogt dan ook niet de schorsing van de tenuitvoerlegging van een brief.

6. De exceptie wordt verworpen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

7. De verwerende partij werpt twee excepties van onontvankelijkheid van het beroep op.

A. Eerste exceptie

Uiteenzetting van de exceptie

8. De verwerende partij werpt op dat de beslissing van 5 januari 2016 van de voorzitter van het directiecomité van de FOD Financiën louter bevestigt wat met de beslissingen van 21 oktober 2015 en 26 oktober 2015 werd beslist, namelijk dat verzoeker geen dienstvrijstelling kan worden toegekend voor het jaar 2015 omdat hij reeds het maximaal aantal uren dienstvrijstelling voor dat jaar heeft verkregen. Aangezien de beslissing van 5 januari 2016 niet het gevolg is van een nieuw onderzoek en geen nieuwe rechtsgevolgen doet ontstaan, noch verhindert dat rechtsgevolgen tot stand komen, betreft het een louter bevestigende beslissing hetgeen geen aanvechtbare administratieve rechtshandeling is, zo stelt de verwerende partij.

Beoordeling

9. In de mate verzoekers e-mail van 26 oktober 2015 aan de staf-directeur en de opleidingsdirecteur van de FOD Financiën beschouwd moet worden als een beroep, betreft het in elk geval een willig beroep. De verwerende partij heeft dit beroep beantwoord met de beslissing van 5 januari 2016 van de voorzitter van het directiecomité van de FOD Financiën. Het voorwerp van laatstgenoemde beslissing is identiek aan het voorwerp van de beslissingen van 21 oktober 2015 en 26 oktober 2015, namelijk de weigering van verzoekers vraag om in 2015 120 uren dienstvrijstelling te verkrijgen voor het volgen van de opleiding ‘Frans Threshold 3A/3B’. Daarenboven blijkt dat het motief dat aan de beslissing van 5 januari 2016 ten grondslag ligt, hetzelfde is als het motief dat aan de beslissingen van 21 en

26 oktober 2015 ten grondslag ligt, met name de vaststelling dat verzoeker reeds het maximaal aantal uren dienstvrijstelling voor 2015 heeft verkregen. De bestreden beslissing lijkt op het eerste gezicht ook niet genomen na een nieuw onderzoek ten gronde of na kennisname van nieuwe feitelijke of juridische gegevens.

10. In die omstandigheden moet, *prima facie*, samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat de beslissing van 5 januari 2016 van de voorzitter van het directiecomité van de FOD Financiën een louter bevestigende beslissing is van de beslissingen van 21 oktober 2015 en 26 oktober 2015. Een dergelijke beslissing kan niet op ontvankelijke wijze voor de Raad van State worden aangevochten.

11. De exceptie is gegrond.

B. *Tweede exceptie*

Standpunt van de partijen

12. In zijn verzoekschrift laat verzoeker met betrekking tot zijn belang bij de vordering gelden dat de opleiding waarvoor hij dienstvrijstelling beoogt, beantwoordt aan zijn rechtstreekse professionele behoefte als federaal ambtenaar bij de FOD Financiën en perfect past binnen de interne richtlijnen van de FOD. Een dienstvrijstelling voor een opleiding Frans wordt steeds positief geadviseerd, zo stelt hij. Hij wijst erop dat indien hij de dienstvrijstelling voor het schooljaar 2015-2016 niet verkrijgt, dit zijn kansen op een geslaagde afronding van de opleiding aanzienlijk verkleint, met professionele schade tot gevolg.

13. De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker geen belang heeft bij zijn vordering. Zij argumenteert dat uit artikel 70, tweede lid, van het koninklijk besluit van 19 november 1998 volgt dat indien aan verzoeker reeds 120 uren dienstvrijstelling voor een bepaald jaar werden toegekend, er voor dat jaar geen dienstvrijstelling meer kan worden toegestaan. Haar bevoegdheid dienaan-

gaande is gebonden, zonder enige discretionaire beoordelingsmarge. Zelfs indien de bestreden beslissing zou worden vernietigd of in haar tenuitvoerlegging zou worden geschorst, kan zij niet tot een andere beslissing komen, zo stelt de verwerende partij. Voorts meent zij dat een gebeurlijke schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing het door verzoeker ingeroepen nadeel niet zal verhelpen. Verzoeker tracht met de voorliggende procedure een dienstvrijstelling voor de gedurende het schooljaar 2015-2016 gevolgde opleidingen te verkrijgen en zelfs al zou de huidige schorsingsvordering slagen, dan nog betekent dit niet dat aan verzoeker de gevraagde dienstvrijstelling wordt toegestaan, zo stelt de verwerende partij. Zij wijst er ten slotte ook nog op dat verzoeker zelf kan verhelpen aan het door hem ingeroepen nadeel door een nieuwe aanvraag in te dienen in 2016 en dat verzoeker, ofschoon hij reeds tweemaal uitdrukkelijk op deze mogelijkheid werd gewezen, er tot op heden nog geen gebruik van heeft gemaakt.

Beoordeling

14. Artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de beroepen tot nietigverklaring voor de afdeling Bestuursrechtspraak kunnen worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of een belang. Het in deze bepaling bedoelde belang moet persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn. Voor het bestaan van het rechtens vereiste belang volstaat het niet dat een verzoekende partij een persoonlijk, rechtstreeks en zeker nadeel ondergaat. Het is tevens vereist dat de gevorderde vernietiging de verzoekende partij een direct en persoonlijk voordeel verschaft.

15. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker met de voorliggende vordering betracht om in 2015 alsnog 120 uren dienstvrijstelling te verkrijgen voor het volgen van de opleiding ‘Frans Threshold 3A/3B’.

16. Zoals blijkt uit de uiteenzetting van de feitelijke omstandigheden van de zaak heeft verzoeker reeds op 23 februari 2015 120 uren dienstvrijstelling voor het jaar 2015 verkregen. Hij heeft deze beslissing niet met een beroep tot

nietigverklaring bestreden, zodat ze definitief is geworden.

Dat verzoeker van oordeel is dat de voormelde dienstvrijstelling eigenlijk betrekking zou moeten hebben op het jaar 2014 en dat de omstandigheid dat ze werd toegekend voor het jaar 2015 toe te schrijven is aan het laatijdig doorzenden van zijn aanvraag van 14 oktober 2014, doet geen afbreuk aan het feit dat thans definitief vaststaat dat de op 23 februari 2015 toegekende dienstvrijstelling betrekking heeft op het jaar 2015.

17. Artikel 70 van het koninklijk besluit van 19 november 1998 luidt:

“Een dienstvrijstelling wordt toegekend door de voorzitter van het directiecomité of zijn afgevaardigde om opleidingsactiviteiten buiten de federale overheid bij te wonen.

De dienstvrijstelling kan maximum 120 uren per jaar bedragen. De dienstvrijstelling kan volledig of gedeeltelijk worden geweigerd om dienstredenen of wanneer de opleiding niet overeenstemt met de gewenste ontwikkeling voor de ambtenaar.”

18. Zoals de verwerende partij terecht argumenteert, blijkt uit voormeld artikel 70 van het koninklijk besluit van 19 november 1998 dat indien aan een ambtenaar reeds 120 uren dienstvrijstelling voor een bepaald jaar werden toegekend, er voor dat jaar geen dienstvrijstelling meer kan worden toegestaan.

Aangezien verzoeker voor het jaar 2015 reeds 120 uren dienstvrijstelling heeft verkregen, dient de verwerende partij iedere bijkomende aanvraag om dienstvrijstelling die op het jaar 2015 betrekking heeft, af te wijzen. Een nieuwe beslissing – zelfs na een gebeurlijke nietigverklaring van de bestreden weigering – zal opnieuw negatief uitvallen voor verzoeker. Dit noopt tot het besluit dat verzoeker geen belang heeft bij de voorliggende vordering.

19. De exceptie is gegrond.

20. De vordering is onontvankelijk.

‡CAGQLDHBB-BCFFHET‡

VI. Kosten

21. Wat de vraag van de verzoeker betreft om de kosten, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding ten belope van 700 euro, ten laste van de verwerende partij te leggen, zij eraan herinnerd dat de bijdrage in de betaling van de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, wordt bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het met hetzelfde verzoekschrift ingestelde beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State verwierpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 20 juni 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	

Vera Wauters,	griffier.
---------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Bruno Seutin